

POSTANOWIENIE

19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący **SSO Dorota Stawicka-Moryc**

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 września 2013 roku we Wrocławiu

sprawy z wniosku (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko R. Z.

o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem procesu

postanawia:

I. udzielić zabezpieczenia roszczenia uprawnionego o ustalenie, że (...)S.A. z siedzibą we W. nie jest obowiązane do zapłaty na rzecz R. Z. kwoty 251.014,25 zł, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918), poprzez:

1. zakazanie obowiązanemu R. Z. dochodzenia od uprawnionego (...)S.A. we W. na drodze postępowania egzekucyjnego kwoty 251.014,25 zł ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z dnia 10.09.2013 r. (nr: (...)), do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie z powództwa (...)S.A. we W. o ustalenie, iż uprawniony nie jest obowiązany do zapłaty na rzecz R. Z. kwoty 251.014,25 zł, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918);

2. zakazanie obowiązanemu R. Z. podejmowania jakichkolwiek czynności zmierzających do wykonania decyzji Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), w celu zaspokojenia roszczenia o zapłatę odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918), wynikających z przedmiotowej decyzji.

II. wyznaczyć uprawnionemu termin dwóch tygodni na wytoczenie powództwa przeciwko obowiązanemu o ustalenie, że (...)S.A. z siedzibą we W. nie jest obowiązane do zapłaty na rzecz R. Z. kwoty 251.014,25 zł, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918).

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 17 września 2013 roku uprawniony – (...)S.A. z siedzibą we W.wniósł o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem procesu o ustalenie, że uprawniony nie jest obowiązany do zapłaty na rzecz R. Z.kwoty 251.014,25 zł, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W.w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W.oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918), poprzez:

1. zakazanie obowiązanemu R. Z.dochodzenia od uprawnionego (...)S.A. we W.na drodze postępowania egzekucyjnego kwoty 251.014,25 zł ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z dnia 10.09.2013 r. (nr: (...)), do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie z powództwa (...)S.A. we W.o ustalenie, iż uprawniony nie jest obowiązany do zapłaty na rzecz R. Z.kwoty 251.014,25 zł, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...)we W.w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W.oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918);

2. zakazanie obowiązanemu R. Z.podejmowania jakichkolwiek czynności zmierzających do wykonania decyzji Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)), w celu zaspokojenia roszczeń o zapłatę odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W.w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W.oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918), wynikających z przedmiotowej decyzji.

W uzasadnieniu wniosku uprawniony wskazał, że obowiązany w dniu 15 kwietnia 2013 roku zwrócił się do Marszałka Województwa (...)o ustalenie odszkodowania za podniesioną szkodę w związku z wejściem w życie aktu prawa miejscowego, tj. Rozporządzenia nr Nr (...)Dyrektora (...) we W.z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W.oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918), zwanego dalej rozporządzeniem. Obowiązany twierdził bowiem, że na skutek wprowadzenia Rozporządzenia nieruchomość stanowiąca jego własność, oznaczona jako działki nr (...)obręb M., znalazła się w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody, w związku z czym korzystanie z niej w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe. Wniosek obowiązanego został oparty na przepisach art. 186 i 187 ustawy z 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 145, ze zm.). We wniosku wskazano nadto, że szkoda po stronie R. Z.spowodowana jest różnicą pomiędzy wartością jego nieruchomości sprzed wejścia w życie rozporządzenia a jej wartością po wprowadzeniu zakazów rozporządzenia. Pismem z dnia 15 lipca 2013 r. Marszałek Województwa (...)zawiadomił o wszczęciu postępowania na skutek wniosku złożonego przez obowiązanego. Do zawiadomienia nie załączono wniosku obowiązanego.

Pismem z dnia 22 lipca 2013 r. Marszałek Województwa (...)wezwał obowiązanego na podstawie art. 50 § 1 oraz 54 k.p.a. do przedłożenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania opinii uprawnionego rzeczoznawcy majątkowego, określającej różnicę wartości nieruchomości obowiązanego przed i po wejściu w życie Rozporządzenia. Decyzją z dnia 10 września 2013 r. Marszałek Województwa (...)przychylił się do wniosku R. Z.i ustalił na jego rzecz odszkodowanie w kwocie 251 014, 25 zł z tytułu wejścia w życie rozporządzenia, mocą którego - jak stwierdzono w decyzji - korzystanie z nieruchomości obowiązanego w sposób zgodny z jej przeznaczeniem stało się niemożliwe. Jako podmiot obowiązany do wypłaty odszkodowania wskazano (...) S.A. z siedzibą we W., nie wskazując przyczyn dla których (...)S.A. miałyby być odpowiedzialne za wyrządzoną szkodę. Z uzasadnienia przedmiotowej decyzji wynika ponadto, że kwota odszkodowania została określona na podstawie prywatnego operatu szacunkowego załączonego przez obowiązanego i powiększona o koszty

jego sporządzenia. Jako przepisy prawa stanowiące podstawę wydania decyzji wskazano art. 187 ust. 1 i 2 Prawa wodnego oraz 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska. Ponadto pouczono strony, iż w związku z art. 186 ust. 3 Prawa wodnego przedmiotowa decyzja jest niezaskarżalna a stronie niezadowolonej z orzeczenia przysługuje roszczenie swoich praw na drodze sądowej.

Uprawdopodobniając swoje roszczenie, z którym uprawniony zamierza wystąpić w przyszłym powództwie, wnioskodawca w pierwszej kolejności wskazywał, że po dokładnym przeanalizowaniu zakazów wynikających z ustanowienia strefy ochrony pośredniej ujęć wody dla miasta W. oraz wychodząc naprzeciw oczekiwaniom mieszkańców M., których działki znajdują się w powyższej strefie ochrony, zawniósł, pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r., skierowanym do Dyrektora (...) we W. o zmianę zapisów Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 r. ustanawiającego strefy ochronne, poprzez zniesienie zakazu lokalizowania budownictwa mieszkalnego w strefie ochronnej ustanowionej niniejszym Rozporządzeniem. Wraz z wnioskiem (...) S.A. we W. przedstawiło projekt rozporządzenia uwzględniający wyżej opisaną zmianę. Niniejszy projekt na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o województwie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. Nr 31 poz. 206), został przedstawiony Wojewodzie (...) celem uzgodnienia. ***Powyższa okoliczność, zdaniem uprawnionego, ma kluczowe znaczenie w kontekście uprawdopodobnienia roszczenia o ustalenie jako jednej z przesłanek uzyskania zabezpieczenia. Uprawniony wskazywał bowiem, że po wydaniu przez Dyrektora (...) we W. nowego rozporządzenia uwzględniającego wnioskowane zmiany, odpadnie główna przesłanka mogąca stanowić ewentualną podstawę do zasądzenia od uprawnionego na rzecz obowiązanego odszkodowania z tytułu ustanowienia strefy ochronnej ujęć wody. Na działce należącej do obowiązanego nie będzie bowiem istniał zakaz lokalizowania budownictwa mieszkalnego, w związku z czym nie będzie mogło być mowy o jakimkolwiek obniżeniu wartości nieruchomości należącej do obowiązanego, poprzez uniemożliwienie lub ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem, o których mowa w art. 187 Prawa wodnego jako podstawie ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej.***

W dalszej kolejności uprawniony wskazywał na szereg naruszeń, jakich dopuścił się organ wydając niezaskarżalną w toku instancji decyzję administracyjną z dnia 10 września 2013 r. Uprawniony zaznaczał przy tym, iż w świetle art. 186 ust. 3 Prawa wodnego nie ma on możliwości zaskarżenia na drodze administracyjnej decyzji wydanej przez Marszałka Województwa (...), o której mowa w przedmiotowej sprawie. Jedyną zatem możliwą drogą do uchylenia się od negatywnych skutków powyższej decyzji jest odpowiednie roszczenie skierowane na drogę postępowania sądowego przed sądem powszechnym. Wskazując na uchybienia proceduralne w związku z wydaniem przedmiotowej decyzji na wstępie uprawniony podnosił, że organ administracyjny w ogóle nie zbadał w spornym postępowaniu tego, kto jest właścicielem ujęcia wody, dla którego ustanowiono strefę ochronną na nieruchomości obowiązanego. W tym zakresie organ w całości oparł się na twierdzeniach obowiązanego, który w żaden sposób nie udowodnił powyższej okoliczności, zaś ciężar wykazania tego faktu niewątpliwie spoczywał na nim. Uprawniony podnosił, że wbrew stanowisku wyrażonemu w kwestionowanej decyzji nie jest on właścicielem powyższego ujęcia wody. Powołując się na przepisy art. 10 ust. 1 i 2, 12 ust. 1, 11 ust. 1 Prawa wodnego uprawniony wskazywał, że skoro wody pozyskiwane dla zaopatrzenia miasta W. w związku z ochroną ujęcia których wprowadzono strefy ochronne na nieruchomości obowiązanego, są wodami powierzchniowymi w ciekach naturalnych lub podziemnymi to stanowią one własność Skarbu Państwa a uprawnienia właścicielskie w stosunku do nich wykonuje z mocy ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. To z kolei zdaniem uprawnionego winno prowadzić do wniosku, iż to ten podmiot należałoby uznać za właściciela ujęcia wody.

Kolejną okolicznością potwierdzającą w ocenie uprawnionego nierzetelne przeprowadzenie przez organ administracyjny postępowania dowodowego jest fakt, iż w piśmie z dnia 22 lipca 2013 r., skierowanym do pełnomocnika obowiązanego, organ z urzędu stwierdził, że rozstrzygnięcie sprawy wymaga uprzedniego udowodnienia wysokości odszkodowania, jednakże nie skorzystał przy tym z unormowania art. 84 § 1 k.p.a., zgodnie z którym w sytuacji, gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ administracji publicznej może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii. Zupełnie niezrozumiałe dla uprawnionego było zastosowanie przez

organ art. 50 § 1 oraz art. 54 k.p.a. i wezwanie na tej podstawie obowiązane do przedłożenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania opinii uprawnionego rzeczoznawcy, określającej różnicę wartości nieruchomości sprzed i po wejściu w życie Rozporządzenia. W wyniku powyższego należało uznać, że organ zasądził od uprawnionego na rzecz obowiązane odszkodowanie w wysokości 251 014,25 zł jedynie w oparciu wyjaśnienia strony. Uprawniony dalej zarzucał, że prywatna opinia załączona przez obowiązane nie może w żadnym wypadku stanowić podstawy ustaleń dokonanych przez organ. Wynika to również z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zgodnie z wyrokiem tegoż Sądu z dnia 11 grudnia 2007 r., wydanym pod sygnaturą II OSK 1682/06" „o dowodzie z opinii biegłego można mówić wówczas, gdy organ zwraca się do osoby posiadającej wiadomości specjalne o wydanie opinii. Złożona do akt sprawy opinia stanowi tzw. prywatną ekspertyzę "wydaną na zlecenie strony, która nie może być uznana za dowód z art. 84 k.p.a. Organ powinien był uznać ją za uzupełnienie wyjaśnień strony poparte stanowiskiem uwzględniającym wiadomości specjalne. **Oparcie ustaleń na takiej Opinii" stanowi uchybienie procesowe.** Może ona natomiast uzasadniać dopuszczenie dowodu zgodnie z przepisami k.p.a., gdy wystarczająco uprawdopodobni zasadność stanowiska strony, która ją złożyła." Jak wynika z powyższego orzeczenia przedstawiona przez obowiązane opinia prywatna nie mogła w żadnym razie stanowić podstawy rozstrzygnięcia w sprawie, a co najwyżej mogła być podstawą do ewentualnego dopuszczenia przez organ dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego w trybie art. 84 k.p.a.

W związku z wyżej przedstawionymi okolicznościami dotyczącymi uzasadnionych wątpliwości co do wskazania uprawnionego jako podmiotu obowiązane do zapłaty odszkodowania, o którym mowa w decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 10 września 2013 r. oraz braku przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania dowodowego w tym w tej kwestii, a także w związku z uchybieniami procesowymi dotyczącymi postępowania dowodowego w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania w ocenie uprawnionego istnieją wszelkie przesłanki do wystąpienia przez uprawnionego z powództwem o negatywne ustalenie.

Uzasadniając **interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia uprawniony wskazywał, że** zgodnie z art. 186 Prawa wodnego decyzja Marszałka Województwa (...), o której mowa w przedmiotowym wniosku jest niezaskarżalną a samo wystąpienie na drogę sądową nie wstrzymuje jej wykonania. W związku z powyższym brak zabezpieczenia w niniejszej sprawie oznaczałby, że uprawniony byłby zobowiązany do zapłaty na rzecz obowiązane kwoty 251 014,25 zł niezwłocznie po uzyskaniu przez obowiązane tytułu wykonawczego. Uprawniony podkreślał, że w razie wcześniejszej zapłaty o ustalonego odszkodowania, co będzie konieczne w przypadku nieudzielenia zabezpieczenia, ewentualne korzystne rozstrzygnięcie dla uprawnionego w sprawie o ustalenie nie doprowadzi do zachowania po jego stronie środków finansowych w wysokości ustalonej decyzją Marszałka, co niewątpliwie należy uznać za cel postępowania, z którym wiąże się przedmiotowy wniosek. W razie korzystnego orzeczenia uprawniony mógłby co najwyżej domagać się od obowiązane zwrotu kwoty ustalonej decyzją na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w związku z odpadnięciem podstawy świadczenia.

Uprawniony nadmieniał również, że w chwili obecnej przez Marszałkiem Województwa (...) toczą się trzy analogiczne postępowania. Wszystkie z nich zostały również zakończone ostateczną decyzją zasądającą odszkodowanie od uprawnionego. W kontekście krótkiego okresu rozpoznania wniosków o odszkodowania oraz niezaskarżalności niniejszych decyzji Marszałka Województwa, brak przeprowadzenia postępowania dowodowego dotyczącego tak istotnych kwestii jak ustalenie strony obowiązane do wypłaty odszkodowania oraz jego wysokości, stanowi w ocenie naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z naruszeniem zasady równego traktowania stron.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o udzielenie zabezpieczenia zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 730¹ k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje przy tym wówczas, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie

zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (art. 730¹ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 755 § 1 pkt 2 k.p.c. jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, Sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych do zabezpieczenia roszczeń pieniężnych.

Zdaniem Sądu, bazując na twierdzeniach uprawnionego zawartych we wniosku oraz przedstawionych przez niego dokumentach, na obecnym etapie postępowania można przyjąć, iż uprawniony uprawdopodobnił swoje roszczenie w stopniu uzasadniającym udzielenie mu zabezpieczenia. Zaznaczyć przy tym wypada, że uprawdopodobnienie roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym, przy uwzględnieniu treści art. 243 k.p.c. oznacza, że uprawniony przedstawił i należyście uzasadnił twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy dwóch aspektów - odnosi się ono do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być należyście przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna.

Dokonując oceny roszczenia uprawnionego w świetle przedstawionych przez niego twierdzeń i dowodów, na wstępie wypada zaznaczyć, że uprawniony zamierza domagać się w przyszłym procesie wytoczonym przeciwko R. Z. ustalenia, że (...)S.A. z siedzibą we W. nie jest obowiązane do zapłaty na rzecz R. Z. kwoty 251.014,25 zł, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z 10 września 2013 roku (nr (...)).

Powyższe roszczenie znajduje podstawę w art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, jeżeli ma w tym interes prawny. W orzecznictwie przyjmuje się, że interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. oznacza potrzebę prawną, wynikającą z sytuacji prawnej, w jakiej powód się znajduje. Tak pojmowany interes prawny może wynikać z bezpośredniego zagrożenia prawa powoda lub zmierzać do zapobieżenia temu zagrożeniu. Interes prawny występuje także wtedy, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, mająca charakter obiektywny, tzn. zachodząca według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywnego odczucia powoda. Podkreśla się jednak, że uzależnienie powództwa o ustalenie od interesu prawnego trzeba pojmować elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej jego wykładni, konkretnych okoliczności danej sprawy i wreszcie tego, czy w drodze innego powództwa, zwłaszcza powództwa o świadczenie, strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw (wyrok Sądu Najwyższego z 18.03.2011 r., III CSK 127/10, LEX nr 846586).

W ocenie Sądu, w aktualnym stanie sprawy można stwierdzić, iż po stronie wnioskodawcy występuje interes prawny w omówionym wyżej znaczeniu do dochodzenia na drodze sądowej roszczenia o ustalenie nieistnienia obowiązku zapłaty odszkodowania na rzecz obowiązanego.

W pierwszej kolejności zauważyć wypada, że kwestionowany obowiązek zapłaty kwoty 251.014,25 zł ustalony został niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...)z dnia 10 września 2013 r. (nr: (...)). Przyznana obowiązanemu kwota stanowiła odszkodowanie za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 roku Nr (...)Dyrektora (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W., zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...)w województwie (...)oraz powiatu (...)w województwie (...)(Dz.U. Woj. (...)z dnia 8 lutego 2013 r., poz. 918). Powołana decyzja administracyjna została wydana na podstawie art. 187 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ustawy z 18 lipca 2001 roku Prawo wodne (Dz.U. z 2012, nr 62, poz. 627).

Przepis art. 187 powołanej ustawy stanowi, że jeżeli w związku z wejściem w życie aktu prawa miejscowego, wydanego na podstawie ustawy, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę albo wykupu nieruchomości lub jej części. Do wypłacenia odszkodowania albo wykupu nieruchomości obowiązany jest organ, który wydał akt prawa miejscowego, a w przypadku ustanowienia strefy ochronnej - właściciel ujęcia wody. Stosownie natomiast do treści art. 61 ust. 1 prawa wodnego, za szkody poniesione w związku z wprowadzeniem w strefie ochronnej zakazów, nakazów oraz ograniczeń w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód właścicielowi nieruchomości położonej w tej strefie przysługuje odszkodowanie od właściciela ujęcia wody na zasadach określonych w ustawie. Decyzja wydana na podstawie

omawianych regulacji jest decyzją niezaskarżalną. Zgodnie natomiast z art. 186 ust. 4 cytowanej ustawy, stronie niezadowolonej z ustalonego odszkodowania przysługuje droga sądowa. Orzekając o obowiązku zapłaty przez uprawnionego odszkodowania na rzecz R. Z.organ administracyjny ustalił, że (...) S.A. z siedzibą we W.jest właścicielem ujęcia wody, dla którego ustanowiono strefę ochronną na nieruchomości obowiązanego. Stanowisko to, w kontekście przedstawionej we wniosku argumentacji prawnej, zdaniem Sądu budzi uzasadnione wątpliwości. W szczególności należy wskazać, że stosownie do art. 10 ust. 1 prawa wodnego, wody stanowią własność Skarbu Państwa, innych osób prawnych albo osób fizycznych. W myśl art. 10 ust. 1 a powyższej ustawy za wody stanowiące własność Skarbu Państwa uważa się wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki G., **śródlądowe wody powierzchniowe płynące oraz wody podziemne**. Zgodnie natomiast z ust. 2 cytowanego artykułu wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego są wodami publicznymi. W art. 12 ust. 1 Prawa wodnego wskazano, że **wody stojące oraz wody w rowach znajdujące się w granicach nieruchomości gruntowej stanowią własność właściciela tej nieruchomości. Przepis** art. 11 ust. 1 Prawa wodnego wskazuje podmioty wykonujące prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa. Wedle pkt 2 wskazanego przepisu Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej wykonuje prawa właścicielskie stosunku do wód istotnych dla kształtowania zasobów wodnych oraz ochrony przeciwpowodziowej, **w szczególności wód podziemnych oraz śródlądowych wód powierzchniowych:**

- a) w potokach górskich i ich źródłach,
- b) w ciekach naturalnych, od źródeł do ujścia, o średnim przepływie z wielolecia równym lub wyższym od 2,0 m³/s w przekroju ujściowym,
- c) w jeziorach oraz sztucznych zbiornikach wodnych, przez które przepływają ciek, o których mowa w lit. b,
- d) granicznych,
- e) w śródlądowych drogach wodnych.

Prawidłowe zakwalifikowanie wód służących zaopatrzeniu miasta W. oraz ustalenie ich właściciela niewątpliwie wymaga przeprowadzenia szczegółowego postępowania dowodowego, na co zwracał uwagę sam uprawniony w uzasadnieniu wniosku. Na obecnym etapie postępowania, zdaniem Sądu brak jest jednak podstaw do przyjęcia, iż właścicielem ujęć, dla których wprowadzono strefy ochronne na nieruchomości obowiązanego, miałyby być (...) S.A. we W.. W szczególności stwierdzić należy, że okoliczność ta w żaden sposób nie została wykazana przez obowiązanego na etapie postępowania administracyjnego; nie została ona również wyjaśniona w treści spornej decyzji Marszałka Województwa (...) z 10.09.2013 r. Jednocześnie zaznaczyć wypada, że charakter spornych ujęć wody oraz ich przeznaczenie (zaopatrzenie miasta W.) mogą sugerować, jak twierdzi wnioskodawca, że ich właścicielem jest Skarb Państwa, w imieniu którego uprawnienia właścicielskie wykonuje Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Wskazane przez uprawnionego okoliczności świadczące o tym, iż nie jest on właścicielem ujęcia wody, dla którego wprowadzono strefy ochronne o których mowa we wniosku, zdaniem Sądu pozwalają przyjąć, iż po stronie uprawnionego zachodzi interes prawny do wystąpienia z powództwem o negatywne ustalenie obowiązku zapłaty odszkodowania.

Niezależnie od podniesionych dotychczas kwestii, w ocenie Sądu zasadne są również sformułowane przez uprawnionego zarzuty dotyczące uchybień proceduralnych, jakie miały miejsce przy podejmowaniu kwestionowanej decyzji Marszałka Województwa (...) z 10.09.2013 r. Niewątpliwie samo oparcie się przez organ administracyjny na prywatnej opinii rzeczoznawcy, sporządzonej na zlecenie obowiązanego, było nieprawidłowe, albowiem za dowód w sprawie mogła być uznana wyłącznie opinia biegłego rzeczoznawcy majątkowego sporządzona na zlecenie organu.

Reasumując poczynione rozważania Sąd stanął na stanowisku, iż roszczenie uprawnionego o ustalenie nieistnienia obowiązku zapłaty na rzecz obowiązanego kwoty 251.014,25 zł zostało należycie uprawdopodobnione w rozumieniu art. 730¹ §k.p.c.

Zdaniem Sądu uprawniony wykazał również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, wyrażający się w tym, iż brak zabezpieczenia uniemożliwi osiągnięcie celu niniejszego postępowania. Podkreślić bowiem należy, że decyzja Marszałka Województwa (...)nakładająca na uprawnionego obowiązek zapłaty odszkodowania na rzecz obowiązanego, jest niezaskarżalną. Brak zabezpieczenia w niniejszej sprawie otwierałby zatem obowiązanemu możliwość dochodzenia od uprawnionego powyższej kwoty niezwłocznie po uzyskaniu tytułu wykonawczego. Tymczasem, wobec zachodzących wątpliwości co do samej zasadności obciążenia uprawnionego obowiązkiem wypłaty spornego odszkodowania, zasadnym będzie wstrzymanie ewentualnych czynności obowiązanego związanych z dochodzeniem przyznanej mu kwoty do czasu rozstrzygnięcia niniejszego postępowania. Zaproponowane we wniosku sposoby zabezpieczenia w ocenie Sądu są adekwatne do charakteru zgłoszonego przez uprawnionego roszczenia oraz mieszczą się w katalogu sposobów objętych dyspozycją art. 755 k.p.c.

Stosownie do art. 733 k.p.c. udzielając zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania w sprawie, Sąd wyznaczył uprawnionemu dwutygodniowy termin na wystąpienie przeciwko obowiązanemu z powództwem o ustalenie nieistnienia obowiązku zapłaty na rzecz obowiązanego kwoty 251.014,25 zł tytułem odszkodowania ustalonego niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...) z 10.09.2013 r.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności oraz w oparciu o powołane przepisy orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikowi uprawnionego oraz obowiązanemu wraz z odpisem wniosku i pouc. o zażaleniu;
3. kal. 7 dni.